

Poeffie en Paf
Voor Niki

Voor Niki.

De verhaaltjes zijn van Oma Dorita.

De tekeningen heeft Theo Marks gemaakt.

Opa Piet heeft van de verhaaltjes en de tekeningen dit boekje samengesteld.

's-Hertogenbosch, 23 oktober 2024

In Amsterdam staan heel veel bomen.
Grote bomen, kleine bomen en ienie mienie boompjes.
Ik ging veel wandelen in Amsterdam,
Samen met Mosa die drie jaar is.
Dan kletsten we over van alles.
Al heel gauw krijgt hij een broertje of zusje.
Dat is super spannend.
Bij een van die hele kleine boompjes, waar ik altijd liep, stond een vlaggetje.
Een heel mooi vlaggetje met veel kleurtjes.
Toen ik goed keek, zag ik een klein deurtje.
Voor het deurtje lag een piepklein matje.
Weet je wat er op het matje stond ?
Welkom in ons huisje.
Op het boompje is een bordje gemaakt en daar stond op:
Hier wonen Poeffie en Paf.

Wat is dat nou, dacht ik.
Zo klein, daar kan toch niemand wonen.
Ik ging op mijn buik liggen en riep: Poeffie en Paf, zijn jullie daar?
Er gebeurde helemaal niets.
Toen ineens, hoorde ik geritsel en achter wat blaadjes kwamen twee kaboutermpjes tevoorschijn.
Ik schrok en zei: "Hoi zijn jullie Poeffie en Paf?"
"Hallo oma, ja dat zijn wij. "
"Oh," zei ik "Hoe weten jullie nu dat ik een oma ben?"
"Nou, dat is gemakkelijk. Wij weten alles van de mensen die in Amsterdam wonen."
Ik was helemaal verbaasd.
Hoe kan dat nou? Er wonen zoveel mensen in Amsterdam. Dat bestaat niet.
Ik ging gezellig zitten en Poeffie en Paf kwamen op mijn voeten zitten.
"Kijk", zeiden ze, "in Amsterdam wonen nog veel meer kabouterpjes. Maar dat weet bijna niemand. Ieder kabouterpje heeft een paar straten waar ze misschien kunnen helpen als er iets niet goed is.
Onze straat is Bombraak in Amsterdam Noord.
Snap je? Kom maar eens thee drinken bij ons, dan zullen we je alles vertellen over ons geheimpje.
We zijn elke woensdag thuis, dus kom gerust naar ons huisje."
En floep, weg waren Poeffie en Paf.
Tjonge zeg, ik was helemaal verbaasd.
Maar ik wist een ding zeker: ik ging een keertje gezellig thee drinken bij deze kabouterpjes.

Het was een weekje later.

Ik had steeds gedacht aan de kaboutermpjes en op een woensdagmiddag zei ik tegen mezelf: ik ga op bezoek bij Poeffie en Paf.

Gelukkig wist ik nog bij welke boompje ik moest zijn.

En ja hoor...daar was het deurtje en het matje en ik zocht naar een piepklein belletje.

Dat was er niet. O jee, wat moest ik nu doen?

Ik ging weer op mijn buik liggen en riep "Poeffie en Paf, zijn jullie thuis?"

Net toen ik weer omhoog wilde komen, ging het deurtje open.

"Hoi Oma, ik dacht al dat ik iets hoorde. Gezellig dat je komt. Lust je ook een kopje kabouterthee?"

Ja dat lustte ik wel.

Daar zaten we dan, in het gras en Poeffie en Paf zaten weer op mijn voeten.

"Ik ben blij dat jullie thuis zijn. Jullie vertelden dat jullie veel mensen kennen ook in de straat waar Mosa en de baby wonen maar hoe kan dat nou?"

"Wij zijn de hulpkabouters en proberen zoveel mogelijk mensen te helpen, zonder dat ze ons kunnen zien. Dat is gemakkelijk want wij zijn piepklein en komen alleen in de straten als het donker is en de mensen slapen."

"Ja dat snap ik maar hoe weten jullie nu waar jullie kunnen helpen. Alle mensen liggen in hun bed en je kunt dan niet met ze praten."

"Daar zijn de middagkabouters voor." zei Paf. "Die wandelen heel vlug en stiekem door de straten en kunnen heel goed luisteren. Zo horen ze of ze ergens iets kunnen maken of misschien de tuin mooi maken. Ze hebben ook wel eens een cadeautje gekocht en dat bij de deur neergelegd. Haha, dat is pas leuk want de mensen snappen er niets van maar zijn zo blij."

"Oh en dan komen de middagkabouters aan jullie vertellen wat ze gedaan hebben?"

Poeffie en Paf knikten en zeiden "Ssst, dat is het geheim van ons. Wij zijn wel met duizend kabouters. Niets verklappen hoor. Jij bent de enige die het weet. Dag oma. "

En floep...weg waren ze.

Ik was heel verbaasd.

Langzaam stond ik op en liep terug naar het huis van Mosa en de baby, die heel gauw geboren zou worden.

De volgende dag was het heel groot feest. Want... de baby was geboren! Mosa had een broertje gekregen.

Iedereen was zo blij. Er hingen slingers en er stonden heel veel schalen met beschuiten met muisjes.

De baby had een prachtige naam.

Niki.

Hij lag lekker in het wiegje te slapen.

Samen met Mosa gingen Opa en ik even naar een speeltuintje.

Het was vlakbij, want we wilden niet te ver weg gaan, omdat het zo'n groot feest was.

Eigenlijk zouden er veel meer speeltuintjes moeten zijn vond ik.

Er wonen best veel kindjes en vooral kleine kindjes vinden een wipkip en kleine glijbanen leuk.

Maar ja... ik wist niet aan wie ik dat moest vragen. Aan de Burgemeester van Amsterdam? Of aan de politie?

Het werd avond en Opa en ik moesten terug naar ons eigen huis.

We hebben wel duizend knuffels gegeven aan Niki en Mosa en hun papa en mama.

Wat was het een prachtige dag geweest.

Een feestdag want Niki was geboren.

Voordat we naar ons eigen huis reden, stopten we even bij het huisje van Poeffie en Paf.

Vlug liep ik naar het boompje waar ze wonen.

Ik had een briefje geschreven en daar stond op: "Poeffie en Paf, de baby is geboren. We zijn heel blij. Hij heet Niki.

Ik wil jullie niet storen want misschien slapen jullie al.

We komen gauw terug.

Nu weten jullie in ieder geval dat Mosa een broertje heeft.

Tot heel gauw. Dag Poeffie en Paf."

Het briefje schoof ik onder het deurtje en vlug reden we terug naar ons eigen huis.

Thuis dachten we vaak aan Niki.
Het is zo leuk weer een lieve baby te hebben en te kunnen knuffelen.
We gingen ook nadenken over een mooi cadeautje.
Zijn broertje Mosa had al veel speelgoed maar nu was alles speciaal voor Niki.
Opa ging iets moois maken voor Niki.
Ik had ook een ideetje.
Voor Isa, Lenn en Mosa had ik een boekje gemaakt.
Dus ook voor Niki ging ik een boekje maken maar waarover?

Ik was een kopje thee aan het zetten, toen ik ineens aan de kabouterthee dacht en aan de kabouters natuurlijk.

Jaaa, ik ging een verhaaltje maken over Poeffie en Paf.

Hè, waarom hadden ze eigenlijk die naam, waarom heten ze zo?

Ik wist het niet.

Tja, nu werd het moeilijk want de kabouterpjes hadden geen telefoon dus ik kon ze niets vragen.

O jee, wat moest ik nu doen. Het was toch een geheimpje wat Poeffie en Paf verteld hadden aan mij?

Dus ik mocht niets verklappen en moest een week wachten tot ik weer in Amsterdam kwam.

Pffff, dat is lang hoor.. Maar ja....het kon niet anders.

Ik hoopte dat de tijd maar gauw voorbij zou gaan.

Potverdikkeme...woonde ik nu maar dichterbij, dan was alles wat gemakkelijker.

Eindelijk was het zover. Onze auto zat vol spulletjes en we reden lekker weer naar Amsterdam.

Mosa zat op het Kinderdagverblijf, Niki was alleen thuis met Mama Charlotte.

Papa Franklin was werken.

Niki sliep en Opa zou even oppassen zodat Mama nog even de was op kon vouwen. Haha, dacht ik, nu kan ik heel vlug even naar de kaboutertjes lopen.

Ik wist nog precies de weg en in tien minuutjes stond ik voor het kabouterhuisje. Ze moesten thuis zijn want het was woensdagmiddag.

In de verte zag ik al twee piepkleine mannetjes het matje uitkloppen en een raampje zemen.

“Hoi,” zei ik. “Ik ben er weer, maar moet wel vlug weer terug.”

Poeffie en Paf vonden het leuk mij te zien .

Zij waren ook blij dat de baby was geboren.

Ik vertelde ze dat ik een verhaaltje ging maken over kaboutertjes in Amsterdam maar dat alles geheim zou blijven.

Wisten de mensen wel dat er kabouters woonden in Amsterdam?

En waarom heten jullie nu Poeffie en Paf?

Het bleef even stil en toen fluisterde Poeffie: “Ik heet zo omdat ik altijd poeh-poeh zeg, als ik moe ben.”

“Oooh, dat snap ik. En Paf dan?”

Kaboutertje Paf keek me aan en zei: “Nou, wij zijn hele dikke vriendjes en ik vond Paf mooi passen bij Poeffie. We zingen ook altijd: wij zijn Poeffie en Paf, komen eraan en helpen de mensen, Poeffie en Paf.”

Wow, dat was een heel mooi liedje hoor.

“Oma van Niki als we jou nu kunnen helpen, dan moet je een briefje leggen onder het bankje in de tuin van de papa en mama van de baby.

Leg er maar een steentje op dan waait het niet weg.

De middagkabouters brengen het dan bij ons en wij gaan kijken hoe we kunnen helpen.”

Dat was een goed idee. Ik bedankte Poeffie en Paf en samen zwaaiden ze naar mij.

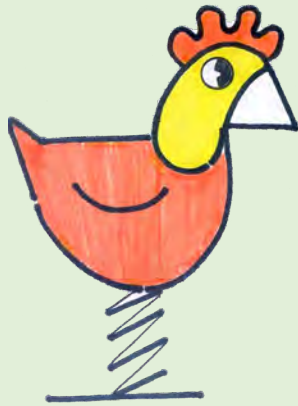
Ik liep heel vlug naar het huis op Bombraak, de straat van Mosa en Niki.

Wow... alles was zo spannend, want ik wist wel waar Poeffie en Paf ons mee konden helpen.

Ik legde stiekem een briefje onder de bank in de voortuin en daar had ik op geschreven: *“Alle kinderen en hun papa’s en mama’s en Opa’s en Oma’s willen heel graag een mooie wip kip in het speeltuintje. Groetjes van Oma Dita”*

Als het plannetje zou lukken, zou dat honderduizend keer mooi zijn!

Twee weekjes later waren we weer in Amsterdam.

Ik had alles verteld aan Opa en hij was wel nieuwsgierig geworden.

Voordat we naar Niki gingen, reden we even naar het kleine bos waar Poeffie en Paf woonden.

Mocht ik nu wel Opa meenemen, want alles was toch een geheimpje?

“Ga jij maar achter de allergrootste boom staan, dan ga ik even aan Poeffie en Paf vragen of jij ook even op bezoek mag komen, “ zei ik tegen Opa.

Heel voorzichtig liep ik naar het kabouterhuisje en riep: “Poeffie...Paf, waar zijn jullie?”

In het huisje ging een raampje open en twee kabouterjes keken naar buiten.

“Hoi Oma Dita, gezellig dat jij op bezoek komt.”

Ik vertelde dat ik niet alleen was maar dat Opa Piet er ook was. Was dat goed?

“Jaaah, dat is goed als hij dan ook het geheimpje kan bewaren.”

Vlug kwam Opa Piet achter de boom vandaan en zo zaten we samen op het gras en Poeffie en Paf zaten op onze voeten.

“Oma Dita, de middagkabouters hebben jouw briefje gevonden.

Weet je wat we gedaan hebben? We hebben het briefje heel stiekem op het bureau van de Burgemeester gelegd. Burgemeester Femke Halsema.

Zo heet ze.

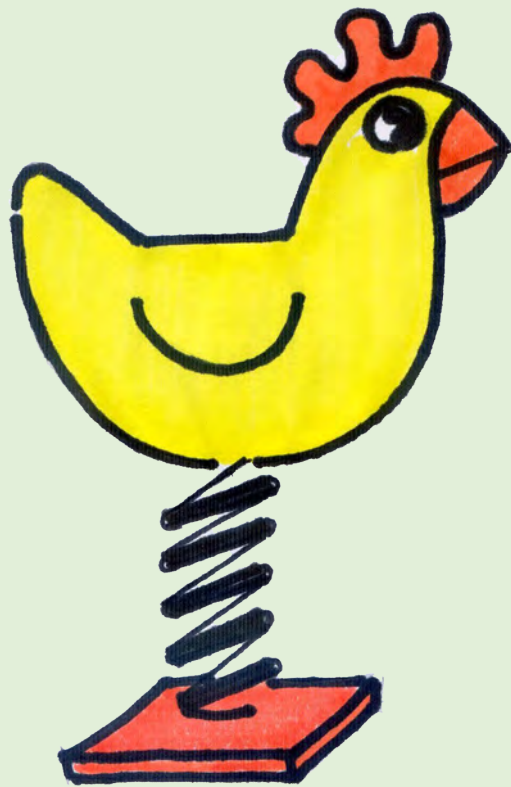
Meer kunnen we niet doen, we moeten nu 1000 keer naar het speeltuintje bij Bombrak lopen en kijken of de speeltuinmensen van Amsterdam wipkippen gaan maken.”

O jee, nu werd het wel heel spannend. Zou het allemaal lukken?

Opa Piet en ik bedankten Poeffie en Paf en we liepen vlug terug naar de auto.

Samen reden we naar Niki want we wilden heel graag knuffelen met ze en lekker koffie drinken met Mama Charlotte en Papa Franklin.

De zomer ging voorbij en de herfst kwam.

Dan wordt het wat kouder en de wind gaat waaien en de blaadjes vallen van de bomen.
Het werd steeds spannender.

Als we in Amsterdam kwamen, ging ik vlug even kijken bij het kleine speeltuintje, maar... er was nog steeds geen nieuwe wipkip.

Ik was ook al op bezoek geweest bij Poeffie en Paf maar als ze me zagen, schudden ze een beetje verdrietig hun koppie!

Nog niets.

We gingen de nieuwe wipkip wat vergeten en speelden heel veel met Niki en zijn broertje Mosa.

Tjonge...het was ook moeilijk, want Poeffie en Paf hadden geen mobieltje dus we konden elkaar niet bellen.

En...we moesten nog steeds het geheimpje bewaren dus de papa en mama van Niki, konden we niet vragen om eens te gaan kijken.

Het werd winter en Niki werd al best een grote baby.

Iedere twee weken reden we naar Amsterdam .

We gingen vaak samen wandelen en zomaar ineens zagen we de nieuwe wipkip!

Waauw, wat was ik blij.

Was ons geheimpje toch gelukt.

Zou dat nu toch gekomen zijn, doordat de middagkaboutertertjes het briefje, wat ik onder het bankje had gelegd hadden gezien?

Ik wilde vlug naar Poeffie en Paf lopen maar ja...eerst moest Niki naar huis om te slapen.

Wat een wonder dat de wipkip er nu stond.

Toen ik met Niki in de wandelwagen weer naar huis liep, dacht ik: "Hoe kan ik nu zo vlug mogelijk bij het kabouterhuisje komen?"

Strakjes, als Opa oppast terwijl Niki slaapt, ga ik Poeffie en Paf bedanken.

Misschien denken ze wel, waarom komt Oma Dita nu niet want wij hebben een verrassing voor haar.Ook voor Niki en zijn broertje Mosa.

Het winterzonnetje scheen, Opa paste op de baby en ik liep heel vlug naar Poeffie en Paf.
Ik had een lekker taartje bij me en een foto van de baby.

Het was weer woensdag en in de verte zag ik de kaboutermpjes al hard werken.

Ze waren aan het timmeren en zagen en waren zo druk dat ze mij niet eens in de gaten hadden.

Tjonge jonge, wat hadden ze het druk. De kabouteradio stond aan en Poeffie en Paf zongen alle liedjes mee.

Ik kwam steeds dichterbij en riep "Poeffie, Paf ik kom iets brengen."

Maar ze hoorden niets.

Wat moest ik nu doen?

In het gras stond een piepklein radiootje en toen heb ik de muziek maar uitgezet.

Poeffie stond stokstijf stil en zei: "Oh oh, radio kapot. Muziek weg."

"Nee", riep ik "ik heb de muziek uitgezet want jullie hoorden me niet."

"O jee, duizend kaboutermutsen bij elkaar. Ik schrik ervan. Ik had je niet gezien Oma Dita."

Samen gingen we voor het deurtje zitten en ik gaf het taartje en de foto van....

Och, de twee kaboutermpjes moesten bijna huilen, zo blij waren ze.

"Ik vind jullie zo lief dat jullie de mensen helpen. Als iedereen dat nu deed, dat werd de hele grote wereld nog mooier. Dank jullie wel en ik kom zeker nog een keer op bezoek. Is dat goed en ik beloof dat ik het geheimpje altijd goed zal bewaren."

Langzaam liep ik terug en Poeffie en Paf zwaaiden zo hard dat hun kabouterhandjes bijna krom werden.

Toen ik terug liep naar de straat van Niki dacht ik:

"Ik ben zo blij dat ik de kaboutermpjes ken. Ze zijn zo lief. Waren alle mensen maar zo lief, maar die maken soms ruzie.

Dat vind ik niet zo fijn.

Want ik weet zeker, als je elkaar helpt en met elkaar praat, komt er veel minder ruzie."

Aan de rand van het bosje, keek ik nog eens om.

Poeffie en Paf, stonden nog steeds te zwaaien.

Ik ging de straat in van Niki en hoorde de kaboutermuziek door de blaadjes van de bomen zingen.

Zachtjes zei ik tegen mezelf : "Dag Poeffie en Paf, jullie zijn mijn vriendjes geworden en ik kom gauw terug."

